

ספר ההתגלות

יוחנן על האי פטמוס וחזונו של ישוע

ההתגלות פרק א – מבוא

שלום, אחים ואחיות יקרים באמונה.

שמי **אמיר נתנאל עטיה**, ואני המייסד של **Nathanael Ministries**. לכבוד הוא לי לחלוק אתכם היום מתוך ספר ההתגלות – ספר שמדבר באש, בעוצמה ובתקווה גדולה לאלה שמשתוקקים לשובו של המשיח.

כעת, ההתגלות פרק א' אינו רק התחלה. זה פתח. הקדמה קדושה למשהו כבד משקל. משהו נצחי. הוא מסיר את הצעיף, ומה שאנו רואים אינו רק נבואה או אוזנה – אנו רואים את **ישוע**, שקם לתחייה, במלוא תפארתו.

הבה נקרא יחד את הפסוק הראשון מתוך **חזון א:א**, היישר מכתבי הקודש 2009:

"התגלות יהושע המשיח, שאלוהים נתן לו כדי להראות לעבדיו את מה שצריך להתרחש במהירות. והוא סימן זאת בשליחת שליחו אל עבדו יוחנן".

זה לא סתם גילוי. זו **ההתגלות של ישוע המשיח**. אלוהים נתן לו אותו, והוא שלח אותו באמצעות שליחו – מלאכו – ליוחנן, התלמיד האהוב, כדי שיעביר אותו אלינו.

ומה הסיבה לגילוי הזה? להראות למשרתיו – אלה שצופים, אלה הנאמנים – מה חייב להתרחש בקרוב. הביטוי "במהירות" ביוונית נושא את התחושה שברגע שהדברים הללו יתחילו, הם ינועו במהירות, כמו מבול הפורץ. זה לא בהכרח אומר שהם מתחילים מיד, אבל כשהם עושים זאת, הם לא יאטו.

והמילה "מסומן" – זו אינה מילה אקראית. ביוונית, זה *sēmainō*, וזה אומר לתת סימן או להודיע משהו. אם כן, ספר ההתגלות מלא בסמלים, אבל הם לא נועדו לבלבל אותנו. הם נועדו ל**למד אותנו**. לכוון אותנו לעבר האמת של ייִהוה, עטופה בחזון ובמשמעות המונחית על ידי הרוח.

כאשר אנו חושבים על ישוע בבשורות, אנו מדמיינים אותו צועד בדרכים המאובקות של הגליל – עדין, אדיב, מרפא, מלמד. הוא מתגלה לאט לאט – תחילה כרב, אחר כך כעבד הסובל, ולבסוף כקם לתחייה. אבל כאן, בספר האחרון הזה, הוא מתגלה כ**מלך ההוד**, העד הנאמן, הבכור מן המתים, האחד שמחזיק במפתחות המוות והקבר.

ומה שיפה הוא שהספר נקרא **התגלות**, לא **התגלויות**. זהו מסר אחד, חשיפה אחת גדולה. לא אוסף מפוזר של נבואות, אלא תמונה אחת רבת עוצמה של שובו ומלכותו של המשיח. כבר מהפסוק הראשון אנו נזכרים – זהו **סיפורו**, והוא מתגלה לנו באהבה ובעוצמה.

אז הפרק הזה, הפתיחה הזו, הוא קריאה לשים לב. זה תקיעת שופר כדי להתעורר, להתקרב, להתכונן. מפני שהאחד שמתהלך בין המנורות חי – והוא בא.

חזון (התגלות) א:1

"התגלות יהושע המשיח, שאלוהים נתן לו כדי להראות לעבדיו את מה שצריך להתרחש במהירות. והוא סימן זאת בשליחת שליחו אל עבדו יוחנן".

הספר הזה לא מדבר על גילויים רבים. זו התגלות אחת – גילוי אחד גדול. וזה לא קשור רק לאחרית הימים; מדובר בגילוי מלא של ישוע המשיח במלוא עוצמתו ותפארתו.

בספרי הבשורה, אנו פוגשים לראשונה את ישוע כעבד הצנוע – הולך, מלמד, מרפא. התלמידים מתחילים לאט לאט להבין מי הוא. אבל כאן, בספר ההתגלות, ההבנה הזו הושלמה. ישוע כבר אינו מצועף. הוא מתגלה בהדרגה.

והגילוי הזה לא הגיע סתם משום מקום. היא באה מאלוהים, שניתנה לישוע, כדי להראות למשרתיו את מה שחייב להתרחש בקרוב. הביטוי "במהירות" מגיע מהמילה היוונית *en tachos* – שפירושה שכאשר האירועים האלה יתחילו, הם ינועו במהירות, כמו שיטפון. הם לא יימשכו. הם יתפתחו במהירות, ברצף.

והמילה "מסומן" – *semaino* ביוונית – פירושה לתת סימן, לאותת, להודיע. הספר הזה מלא בסימנים וסמלים, כן, אבל לא לבלבל אותנו. הם אמורים לחשוף. ללמד. להצביע על האמת.

את המסר הזה קיבל יוחנן באמצעות שליח – מלאך ייְהוָה. באמצעות חזיונות ואותות, הראו לו את מה שעתיד לבוא, ואת מה שכבר מתרחש בשמיים. לא מדובר רק במה שקורה על פני האדמה – אלא בהופעתו של המשיח, בשובו ובהגשמת שליחותו מתחילתה ועד סופה.

ההתגלות א' 2-3 – ברכה לאלה ששומעים, קוראים ושומרים.

בואו נמשיך לצעוד יחד בפתיחת ספר ההתגלות. כבר ראינו שההתגלות הזו היא מישוע המשיח, שניתנה לעבדו יוחנן. כעת, אנו עוברים לפסוקים 2 ו-3, ואנו שומעים הצהרה רבת עוצמה:

חזון (התגלות) א:2

"... אשר העידו על דבר אלוהים ועל עדות יהושע המשיח – על כל אשר ראו".

חזון (התגלות) א:3

"אשרי הקורא והשומע את דברי הנבואה הזאת, ושומר את הכתוב בה, כי קרוב הזמן".

יוחנן, המקבל את החזון הזה, הוא עד נאמן. הוא לא רק כותב סיפורים. הוא מתעד את דבר אלוהים ואת עדותו של ישוע – כל מה שהוא ראה בהתגלות השמימית הזו. וממש כאן, ניתנת לנו הבטחה. ברכה.

לא סתם ברכה, אלא כזו שבולטת. אתם מבינים, זהו הספר היחיד **בכל כתבי הקודש** שמבטיח ברכה רק על קריאתו, שמיעתו, והכי חשוב, שמירה – על מה שכתוב בו.

עדותו של ישוע אינה חדשה – היא מושרשת עמוק בהבטחותיו של ייְהוָה. למעשה, זה הולך כל הדרך אחורה עד לתנאך. אחת ההבטחות הגדולות הללו היא **שיקום ישראל**, הנישואין מחדש בין ייְהוָה לעמו. ודמו של ישוע הוא מה שאפשר את ההבטחה הזו. זה הכוח מאחורי דבריו.

כאשר הוא התהלך בקרבנו, ישוע דיבר ברכות לאלה שחיו על פי דברו. רק הקשיבו למה שהוא אמר בדרשה על ההר, **במתי (מתי) ה' 12-3**:

"אשרי עניי הרוח..."

"אשרי האבלים..."

"אשרי הענווים..."

"אשרי הרעבים והצמאים לצדקה..."

... וכן הלאה, כל הדרך ל:
"שמח ושמח, כי שכרך בשמים גדול..."

אלה לא רק אמירות פואטיות. אלה הן **הבטחות אמיתיות** – כיסוי למי שהולך בצייתנות ובאמון. הם מראים את ליבו של ישוע: מלא חמלה, צדק וצדק. וכעת, בספר ההתגלות, ישוע מוסיף על הברכות הללו. הוא מברך את אלה שמקדישים תשומת לב לדבריו האחרונים ומקיימים אותם.

וכאשר הפסוק אומר, "קרוב הזמן", הוא אינו מדבר בקלות ראש. בכתבי הקודש, "קרוב" לא תמיד פירושו שבוע הבא – אבל זה אומר בקרוב במסגרת תוכניתו של אלוהים. הוא גם נושא את הרעיון של **הקרבה** – שבכל רגע, הדברים האלה יכולים להתחיל. אז אנחנו חיים מוכנים. אנחנו נשארים ערניים. מכיוון ששובו של ישוע לא יתעכב מעבר למה שכתוב.

יעקב (יעקב) אמר זאת בצורה כה ברורה ביעקב א' 22:

"והיו עושי הדבר, ולא רק שומעים, מרמים את עצמכם".

אין ברכה רק בשמיעה. הברכה באה **בעשייה**. בשמירה. לתת לדבר לעצב את האופן שבו אנו הולכים וחיים.

ומהי הברכה האולטימטיבית שמחכה לנו? הוא נמצא בסוף הספר הזה, **בחזון (ההתגלות) כ"א 4:**

"ואלוהים ימחה כל דמעה מעיניהם, ולא יהיה עוד מות ולא אבל ולא בכי. ולא יהיה עוד כאב, כי העניינים הקודמים חלפו".

זו ההבטחה. זו התקווה. יצירה חדשה. לא עוד צער. לא עוד כאב. הישן נעלם. החדש הגיע.

אז אנחנו לא מוזמנים רק לקרוא. אנחנו לא רק מתבקשים להקשיב. אנו נקראים לחיות **את** הדבר הזה – מכיוון שמי שנתן אותו הוא נאמן. הוא מגיע. ואלה ששומרים את דברו לעולם לא יתביישו.

התגלות א:4 - החסד, השלום ושבעת האסיפות

בואו נמשיך להתקדם בספר ההתגלות, וכעת נתבונן בפסוק 4. זה מה שכתוב:

חזון (ההתגלות) א:4 – הכתובים

"יוחנן, לשבע הקהלות אשר באסיה: חסד לך ושלום ממי שהוא ומי שהיה והבא, ומשבע הרוחות אשר לפני כסא".

יוחנן לא כתב לקהל באופן כללי. הוא כתב לשבע **אסיפות אמיתיות** באסיה – מה שהיום הוא טורקיה של ימינו. קהילות אלה היו מורכבות ברובן ממאמינים מעשרת **השבטים האבודים של ישראל**, הפזורים הרחק מירושלים. אבל המספר שבע כאן הוא לא רק ספירת עובדים. זה סמל. לאורך כל ההתגלות, המספר שבע מדבר על **השלמה**, על מלאות. זו הסיבה שרבים מכנים את הספר הזה "ספר השביעיות".

לכל אחת משבע הקהילות הללו היו חוזקות, חולשות ותנאים רוחניים שונים – אך יחד, הם מייצגים את התמונה **המלאה של גוף המשיח לאורך הדורות**. המסרים האלה היו בשבילם – אבל הם גם בשבילנו היום.

כעת, ראו כיצד יוחנן פותח את הברכה: "**טובה לכם ושלום**". לא להיפך. וזה לא במקרה. זה הדפוס של ייחוס. החסד קודם לכל. השלום בא בעקבותיו. אתם מבינים, **אינכם יכולים לזכות בשלום אמיתי מבלי לקבל תחילה את חסדו של אלוהים**. זה סדר החדשות הטובות.

שאוּל (פאולוס) מהדהד את אותה אמת ברבים ממכתביו. לדוגמה, **ברומים ט"ו 13**, הוא כותב:

"ואלוהי הציפייה ימלאו אתכם בכל שמחה ושלווה באמונתכם, שאתם עולים על גדושתם בציפייה בכוחה של הרוח המבדילה."

גרייס פותחת את הדלת, והשלווה נכנסת מאחוריה.

וכאשר הפסוק מדבר על "מי שהוא ומי שהיה ומי שעתיד לבוא", זה מזכיר לנו את טבעו הנצחי של אלוהים. הוא לא תקוע בזמן – הוא נוכח בעבר, בהווה עכשיו וכבר בעתיד. הוא מחזיק את כל הדברים יחד.

לאחר מכן אנו מגיעים לאזכור של **שבע הרוחות** לפני כס מלכותו. עכשיו, זה לא אומר שיש שבע רוחות שונות. לא, זה מתאר את **המלאות המושלמות של רוח הקודש** – רוח הקודש. אותה רוח ששררה על ישוע מתוארת יפה **בישעיהו (ישעיהו) י"א 2:**

"רוח יהוה תשרה עליו – רוח החכמה והבינה, רוח העצה והגבורה, רוח הדעת ויראת יהוה".

אלה אינן רוחות נפרדות – הן **שבעת המאפיינים** של רוח אחת, שנשפכת כדי לשרת את גופו של המשיח, ומדברת אל כל אסיפה באשר היא.

הצצה נוספת מגיעה **מזכריה ד'**, שם הוא מדבר על **שבע עיני ייְהוָה** הבוחנות על פני האדמה. זוהי תמונה של מודעות אלוהית והבחנה רוחנית מלאה.

עכשיו, המסר הזה לא נשלח ליהודים בירושלים. רובם – במיוחד מבית יהודה – עדיין היו עיוורים לאמת מיהו ישוע. וכתבי הקודש אומרים לנו שהעיוורון הזה הוא זמני. ברומים **י"א 25**, שאול כותב:

"... שההתקשות בחלקה באה על ישראל, עד שתבוא שלמות הגויים".

ביטוי זה, "**שלמות הגויים**", מצביע על עשרת השבטים – הצאן האבוד של בית ישראל. ייְהוָה לא שכח אותם. הוא אוסף אותם בחזרה – טיפין טיפין, לב אחר לב – עד שהמשפחה שוב מתמלאת.

בינתיים, תפקידה של הקהילה – אלה שמכירים את ישוע – הוא להביא לידי ביטוי את הבשורה באופן שיעורר את העם היהודי לקנאה. זה בדיוק מה ששאול אומר ברומים **י"א 11:**

"אך **בנפילתם באה ישועה לגויים**, לעורר אותם לקנא".

ייְהוָה חכם. הוא יודע לעורר לבבות. כאשר העם היהודי יראה גויים מתהלכים בתורה, מלאים ברוח, אוהבים את אלוהי אברהם – ועושים זאת בשמחה ובעוצמה – הם יתחילו לשאול: "האם זה יכול להיות המשיח שלנו?"

אבל העיוורון הזה – הוא לא אקראי. זה נבואה. בדברים **כ"ט, ד'** נאמר:

"ויהוה לא נתן לכם לב לדעת ועינים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה".

בישעיהו (ישעיהו) ו' 10, הוא אומר:

"השמים לב העם הזה ואזניו כבדו ועצמו עיניהם..."

ושוב **בירמיהו (ירמיהו) ה: כא-כב**, העם מתואר כעיוור וחרש ליראת ייְהוָה.

ובכל זאת, העיוורון הזה נוגע **בכל שנים-עשר השבטים** בדרכים שונות. יהודה, ברובה, הייתה עיוורת לזהותו של המשיח. אבל בית ישראל – עשרת השבטים – התפזרו ואיבדו את התורה. אז אתם מבינים, **חלקם היו עיוורים לתורה, וחלקם למשיח.**

שאול מבהיר זאת שוב בשנייה אל הקוריקטרים ג' 14:

"אך דעתם הקשתה, כי עד היום, כאשר קוראים את הברית הישנה, אותו מסך נשאר, לא מורם, כי במשיח הוא הוסר".

רק במשיח מסירים את הצעיף.

אז הנה התמונה: יוחנן התבקש לכתוב לשבע האסיפות הללו של עשרת השבטים באסיה – לא כדי להתעלם מיהודה, אלא משום שלי "היה יש סדר ותוכנית מושלמים. יגיע הזמן שבו כל שנים עשר השבטים יתאחדו – מאוחדים באמת, מתהלכים בתורה ומשתחווים בפני ישוע מלכם.

עד אותו יום, אנחנו ממשיכים הלאה. אנחנו קוראים, אנחנו שומעים ואנחנו שומרים את מה שכתוב – כי הזמן קרוב.

ההתגלות א:5 – הבכור מן המתים ומלך מלכי המלכים

בואו ניכנס עכשיו קצת יותר לעומק, להתגלות א' 5. זה מה שאומר הדבר:

חזון (התגלות) א:ה – כתבי הקודש

"... ומיהושע המשיח, העד הנאמן, הבכור מן המתים, ושליט שליטי הארץ. למי שאהב אותנו ושטף אותנו מחטאינו בדמ".

איזה פסוק. רק שורה אחת – אבל היא מספרת לנו כל כך הרבה על מיהו ישוע.

ראשית, הוא נקרא **העד הנאמן** – מפני שהוא לא רק דיבר אמת, הוא היה האמת. כל מילה שאמר שיקפה את לבו של האב. הוא העיד על טבעו של אלוהים, רחמיו וצדקתו. הוא הראה לנו בדיוק איך נראית אהבה כשהיא מתהלכת בינינו.

ואז הוא נקרא "**בכור מן המתים**". עכשיו אתם עשויים לתהות – איך ישוע הוא הבכור מן המתים? האם אחרים לא קמו לפניו? חשבו על **אלעזר**, או על בן האלמנה, או על אחרים בתנ"ך. אבל ההבדל העיקרי הוא זה: **כל מי שגדל לפני ישוע מת בסופו של דבר שוב**. תחייתם הייתה זמנית.

אבל ישוע? תחייתו הייתה משהו חדש לגמרי.

כפי ששאול (פאולוס) מסביר בראשונה אל הקוריקטרים ט"ו 23, ישוע הוא **הביכורים** של תחיית המתים. תחייתו מן המתים לא הייתה רק כדי לחזור – אלא כדי **לכבוש את המוות** עצמו. הוא קם לחיי נצח, ולעולם לא מת שוב. ומכיוון שהוא קם לתחייה, גם אנחנו נקום.

זה מהדהד גם **במעשי השליחים כ"ו 23**, שם שאול אומר שהמשיח יהיה הראשון לקום מן המתים – ובראשונה **לטימותיאוס ו' 16**, שאומר שלישוע לבדו יש **אלמוות**, והוא שוכן באור שאף אדם לא יכול להתקרב אליו.

לכן כשאנחנו שומעים את הביטוי "**בכור מן המתים**", זה לא קשור לתזמון – זה קשור **למעמד**, לעליונותו. תחייתו היא **הבסיס** לתקוותנו. ללא תחייתו, אין לנו חיי נצח. אך מכיוון שהוא חי, גם אנחנו נחיה.

ובמקומות אחרים, כמו **עברים א' 6**, קולוסים א' 15 ורומים ח' 29, **ישוע נקרא גם הבכור היחיד בכל הבריא**. זה מדבר על זהותו הייחודית – בן האלוהים, האחד שדרכו נבראו כל הדברים, האחד שמחזיק בכל הסמכות.

וזה מוביל לחלק הבא של הפסוק. הוא נקרא **שליט שליטי הארץ**. זה אומר שהוא לא רק מלך בשמיים – הוא המלך **מעל כל מלך עלי אדמות**. הוא שולט בכל ממשלה, בכל אומה, בכל שליט – גם אם הם עדיין לא מכירים בו. **מלכותו כבר מבוססת**, ובקרוב כל העולם יראה זאת.

יום אחד, ישוע יישב על כסאו בירושלים, בתקופת **עולם הבא**, העידן הבא – מה שרבים מכנים **מלכות אלף השנים**. על כך דיברו הנביאים. **בישעיהו (ישעיהו) ב:ב-ג**, נאמר:

"והיה באחרית הימים כוננה הר בית יהוה... ויבאו עמים רבים ויאמרו: 'בואו ונעלה אל הר יהוה... כי מציון תצא תורה ודבר יהוה מירושלים'."

ובזכריה (**זכריה**) י"ד:טז-יז, הגויים יעלו לחגוג את חג הסוכות עם המלך. לא רק מלכות רוחנית – אלא **מלכות פיזית** של ישוע על פני האדמה, המושל בצדק ובצדק.

וממש בלב הפסוק הזה, אנו מוצאים את הנחמה הגדולה מכולן:
"**למי שאהב אותנו ושטף אותנו מחטאינו בדמו**".

זה אישי. זו לא רק תיאולוגיה – זו מערכת יחסים. הוא אהב אותנו, אפילו בחטאינו. הוא נתן את דמו – לא רק כסמל, אלא כמחיר ששטף אותנו. לא עוד בושה. לא עוד אשמה. בזכות דמו, אנו נגאלים, משוקמים ומתקרבים לאב.

אם כן, אנו רואים את ישוע כאן במלוא הדרו:

- העד הנאמן.
- הראשון שכבש את המוות לנצח.
- מלך כל שליט עלי אדמות.
- וגואלנו – זה שאהב אותנו וטיהר אותנו בדמו.

זהו המשיח שאנו משרתים. זה האחד שיגיע בקרוב.

ההתגלות א' 6-7 – ריבוניים, כוהנים והמלך הבא

בואו נמשיך בספר ההתגלות, ונעבור כעת לפסוקים 6 ו-7. שני הפסוקים הללו טומנים בחובם התגלות יפה של זהותנו במשיח וההבטחה לשובו.

חזון (התגלות) א:6

"... ועשה אותנו ריבוניים וכוהנים לאלוהיו ולאביו, לו להיות מכובד ומשול לנצח נצחים. אמן."

חזון (התגלות) א:7

"ראה, הוא בא עם העננים, וכל עין תראהו, גם אלה שדקרו אותו. וכל שבטי הארץ יתאבלו עליו. כן, אמן"

בגלל מותו ותחייתו של ישוע, אנחנו כבר לא זרים או זרים. **התקרבתנו**, ויותר מזה – **התרוומנו**. הוא הפך אותנו ל**ריבוניים וכוהנים** לאלוהיו ולאביו. זה אומר שאנחנו לא רק נושעים – אנחנו **מוקדשים** למשהו קדוש. קיבלנו **זהות מלכותית**, לא בגלל הטוב שלנו, אלא בגלל **אהבתו הגדולה**.

זוהי אותה אמת שקפה (פטרוס) חולק בראשונה **לפטרוס ב' 9**, שם הוא אומר:

"אבל אתה גזע נבחר, כהונה מלכותית, אומה נפרדת, עם לנחלה..."

משמעות הדבר היא שאנו נקראים לא רק להאמין – אלא גם לשרת. לשרת. לייצג את מלכות האלוהים על פני האדמה ובעולם **הבא** – העידן הבא. הנביא יחזקאל ראה חזיונות של כהונה עתידית זו בפרקים מ' עד מ"ח, שם אנו רואים את בית יְהוָה משוקם ואת עמו משרתים לפניו בטהרה ובסדר.

לכן כאשר יוחנן אומר, "**העריכו לו ומלכו לעולם ועד**. אמן", הוא לא סתם סוגר מחשבה. הוא **סוגר**. המילה "אמן" היא יותר מהסכמה – היא חותם **של אמת**. זה כאילו הוא אומר, "כן, זה מוצק. אני מסכן את חיי על זה".

ואז מגיע פסוק 7. הלב הפועם של הציפייה שלנו:

"ראה, הוא בא עם העננים..."

ישוע חוזר שוב. ולא בסתר. לא מוסתר. לא בשקט. הדבר אומר **שכל עין תראה אותו** – אפילו אלה שדקרו אותו.

זה מחזיר אותנו להבטחות ששמרנו עליהן במשך דורות. במעשי **השליחים א' 9-11**, התלמידים צפו בישוע עולה השמימה. והמלאך אמר בבירור, "אותו ישוע, שנלקח ממך לשמים, יבוא באותו אופן..."

במתי כ"ד 27, ישוע אומר:

"כי כאשר הברק בא ממזרח ומאיר למערב, כך יהיה גם בואו של בן אדם".

ואז אנו נזכרים **בזכריה י"ב 10** – הרגע שבו נשפכת הרוח, וישראל מביטים באחד שדקרו. האבל מתחיל. אבל זה לא אבל של ייאוש – זה אבל של **חרטה**, של **הכרה**, של לבבות שהתעוררו סוף סוף.

לא מדובר רק ביהודה. מדובר בכל **שנים עשר השבטים** – כל המפוזרים בין הגויים, "הנסתרים", שסוף סוף יראו את גואלם. אותו אחד שהם ייחלו לו – אך לא הכירו בו – יחזור בתהילה.

שאול (פאולוס) אומר לנו **באיגרת אל הרומים י"א 25 שהעיוורון בא בחלקו לעם ישראל עד שבא מלוא הגויים**. אך כאשר יגיע הזמן הזה – כאשר ישוע יחזור – עיניהם יפקחו והם יכירו אותו.

זה יהיה רגע של בכי. אבל קדוש. אך זו תהיה גם **תחילתה של שמחה** – הרגע שבו הבטחותיו של ייְהוָה יתגשמו לעיני כל העמים.

ואז יוחנן מסיים את הרגע הזה בהצהרה כפולה:

"כן. אמן."

זה גם עברית וגם יוונית. הוא מאשר בכל ישותו. לא רק פעם אחת – אלא פעמיים. כאילו לומר, "זה בטוח. זה יקרה. אז שיהיה!"

אז גם אנחנו מרימים את העיניים. אנו מצטרפים לזעקת התקווה הזו ואומרים:
אמן ואמין. הוא מגיע.

ההתגלות א' 8 – אל"ף וטאו

בואו נמשיך בספר ההתגלות – עכשיו נעבור לפסוק 8, שם אנו שומעים את קולו של הוד מלכותו עצמו מדבר:

חזון (התגלות) א:8 – כתבי הקודש

"אני אלף ואלף תאל, התחלה וסוף", אומר יהוה, "מי הוא ומי היה ומי יבוא, האל הכול יכול".

כאן, ישוע מכריז על משהו נועז – משהו נצחי. הוא אומר, "**אני האל"ף והטאו**". אלה לא אותיות יווניות כמו "אלפא ואומגה". אלה הן עברית – אל"ף, האות הראשונה, וטאו, האחרונה.

כעת, בעברית **הפליאו** העתיקה, לכל אות הייתה תמונה ומשמעות. והמשמעויות האלה לא היו אקראיות – הן היו אמיתות רוחניות. **אלף** ייצג מנהיג, כוח והבורא עצמו. זו תמונה של ראש שור – חסון, חזק, מכוון. **טאו**, לעומת זאת, פירושו ברית, סימן, סימן של אמת והשלמה. ובצורתו המוקדמת, הטאו נראה כמו צלב – שני קווים מצטלבים, סימן של ברית.

לכן כאשר ישוע אמר, "אני האלף והטאל", הוא אמר, "אני המנהיג החזק, הבורא ושומר הברית המושלם". הוא לא רק ההתחלה של כל הדברים – הוא זה שנושא את הכול לסופו המיועד. הוא **ההתחלה והסיום**. המחבר והמסיים של אמונתנו.

וכדאי לזכור – כשיוחנן שמע את ישוע מדבר, הוא לא שמע יוונית. הוא שמע **עברית**. אלה לא היו מכתבים מופשטים; הם היו סמלים חיים מלאי משמעות. זו הסיבה שאנו מבינים את ההתגלות הזו כמשהו שנאמר **לראשונה בעברית**, מושרש בשפת הברית, ורק מאוחר יותר תורגם ליוונית.

עכשיו, הנה משהו יפהפה: האות האחרונה, הטאל, זו שפירושה ברית ואמת – היא נראתה כמו צלב. וישוע נצלב על **התב ההוא**. הוא קיים את הברית **בגופו שלו**, על המוקד להוצאה להורג. זה לא היה צירוף מקרים – זו הייתה נבואה. הוא מת על אות הברית וחתם אותה בדמו.

עם זאת, יש עדיין המאמינים שישוע נוצר רק לפני 2,000 שנה כאשר הוא נולד ממרים. אך כתבי־הקודש מציירים תמונה שונה. **ביוחנן א' 1** נאמר:

"בראשית היה הדבר, והדבר היה עם אלוהים, והדבר היה אלוהים".

לאחר מכן מכריז פסוק יד:

"ויהי הדבר לבשר וישכן בתוכנו..."

אז ישוע לא התחיל בבית לחם. הוא תמיד היה קיים. הוא הדבר הנצחי. כותב האיגרת אל העברים אומר לנו **בעברים א' 3** שישוע הוא זוהר הערכתו של אלוהים, הייצוג המדויק של ישותו, המקיים את כל הדברים באמצעות דברו החזק.

ובקולסים **א' 14-17**, שאול אומר לנו שישוע ברא את כל הדברים בשמים ובארץ, נראים ובלתי נראים. הוא מחזיק הכל ביחד. הוא היה שם **בברשית (בראשית) א' 26**, כאשר אלוהים אמר, "נעשה אדם בצלמנו המילה **אלוהים** היא ברבים – לא שלושה אלים, אלא אלוהים אחד באחדות מושלמת. זו המסתורין של האלוהות **המורכבת**. זו הסיבה שאנו אומרים שישוע הוא לא רק הבן – **הוא ייִהוּה**.

וכאן בספר **ההתגלות א' 8**, הוא חותם את המסר:

"אני האל"ף והטאל... האחד שהיה, שהיה ומי שעתיד לבוא – **אל שדי**, הכל יכול".

זהו אותו קול שעליו נאמר **בישעיהו (ישעיהו) ט' 6**, שם הבן נקרא **אל גבור** – אל גיבור. לא רק משרת. לא סתם נביא. **וייִהוּה לבוש בבשר**:

ולכן הפסוק הזה מזכיר לנו את מי אנחנו משרתים. ישוע אינו דמות בהיסטוריה. הוא ההתחלה והסוף של ההיסטוריה עצמה. הוא הבורא, הגואל, המלך הבא וכורת הברית.

הוא עדיין לא סיים. הוא מגיע. וכשהוא יחזור, כל עין תראה את מי שהיה, מי שקיים ומי שעתיד לבוא.

אל שדי. האל הכול יכול. אלף וטאל. ישוע המלך שלנו.

ההתגלות א:9 – העד הסובל על פטמוס

הבה נמשיך עם **ההתגלות א:ט**, שם יוחנן – יוחנן – מדבר מלב מסעו שלו:

חזון (התגלות) א:9

"אני, יוחנן, אחיך ושותפך ללחץ, ובמלכותו ועמידתו של יְהוֹשֻׁעַ הַמְּשִׁיחַ, באתי להיות על האי הנקרא פטמוס לדבר אלוהים ולעדות יְהוֹשֻׁעַ הַמְּשִׁיחַ."

יוחנן אינו מציג את עצמו בתארים או בכוח – הוא קורא לעצמו **אח**, חבר לסובל. חייו לא שיקפו תהילה או עושר. הוא הלך בעקבותיו של ישוע – חיים של צייתנות, של לחץ, אך גם של שמחה עמוקה ומתמשכת ברוח.

הוא הוגלה לאי **פטמוס** – מקום שומם וסלעי ששימש את הרומאים להענשת אסירים. למה הוא היה שם? פשוט על כך שדבקנו בדבר **אלוהים** והעידו על ישוע המשיח.

אך גם בגלות, גם בסבל, נשאר יוחנן נאמן. כמו שאול, שכתב מכתבים מבית הסוהר, יוחנן השתמש בקשיים כהזדמנות **לשמוע מאלוהים**. ושם – בבדידות ובייסורים – העניק לו ייִהוה את החזון הגדול מכולם.

הוא מזכיר לנו: למלוך עם ישוע זה **להחזיק מעמד איתו**. צעדת האמונה הזו לא תמיד קלה, אבל היא מלאת משמעות. ואלה שעומדים איתן, אפילו בניסיונות, לעולם לא נשכחים. הם אלה שניתנת להם ההתגלות.

ההתגלות א' 10 – ברוח ביום ייִהוה

בואו נעבור **להתגלות א' 10**, שם יוחנן חולק משהו יוצא דופן:

חזון (התגלות) א' 10:

"באתי להיות ברוח ביום ייִהוה, ושמעתי מאחורי קול גדול, כקול חצוצרה,"

יוחנן לא רק זכה לרגע שקט של תפילה – הוא **נלכד ברוח**, נלקח קדימה בזמן אל מה שכתבי הקודש מכנים **יום ייִהוה**. זה לא היה יום רגיל כמו יום ראשון או אפילו שבת – זה היה היום **הגדול והנורא** שהנביאים דיברו עליו. זמן הדין, הצרה הגדולה, שובו ומלכותו של המשיח.

המילה היוונית המשמשת היא "en", שפירושה לא רק על היום, אלא **בתוכו**. יוחנן הועבר רוחנית לתוך אירועי אחרית הימים – מה שהנביאים כינו "**צרת יעקב**", הטלטלה האחרונה לפני שישוע מכון את מלכותו.

ובאותו רגע הוא שומע קול – **חזק, נוקב, כמו תקיעת חצוצרה**. קול השופר תמיד סימן מסר אלוהי, קריאה לתשומת לב, אזהרה משמים. זה בדיוק מה שזה היה – קריאה מלמעלה, שהכינה אותו לקבל את מה שעומד להתגלות.

אז כאן, בגלות על אי סלעי, יוחנן נישא על ידי הרוח ומראה לו את מה שמעטים ראו אי פעם: **התפתחות יום ייִהוה**.

ההתגלות א' 11 – המסר לשבע האסיפות

הבה נקשיב כעת למה שישוע אומר בספר **ההתגלות א' 11** – פסוק מלא עוצמה ותכלית:

חזון (התגלות) א' 11:

"אומר, 'אני האלף והטא, הראשון והאחרון', וכתבו בספר את אשר אתם רואים, ושלחו אותו לשבע אסיפות אסיה – לאפסוס ולסמורנה ולפרגמוס ולתיאטירה ולסרדיס ולפילדלפיה וללאודיקיה".

ישוע מכריז שוב, "אני האלף והטא, הראשון והאחרון". זו הצהרה לא קטנה. זו דרכו לומר, "אני ראשית כל הדברים, ואני אביא את כל הדברים לידי השלמה". למרבה הצער, חלק מהתרגומים מסירים את הביטוי הזה – אבל הוא קריטי. בלעדיו, אנו מחמיצים את הסמכות המלאה ואת הטבע הנצחי של מי שישוע הוא באמת.

ואז מגיעה הפקודה: **כתוב את מה שאתה רואה**. החזון הזה לא היה מיועד רק ליוחנן. זו לא הייתה חוויה פרטית. ישוע אומר לו בבירור – "כתוב את זה, שים את זה במגילה ושלח את זה". למה? כי המסר היה לאסיפות – לעם – לכל הפזורים בעולם, במיוחד בקרב **עשרת שבטי ישראל**. אפילו אלה החירשים או העיוורים מבחינה רוחנית היו אמורים לקבל את המסר הזה.

עכשיו שבעת האסיפות הללו לא היו אקראיות. הם שכנו **באסיה הקטנה** – טורקיה של ימינו – בערים אמיתיות: אפסוס, סמורנה, פרגמוס, תיאטירה, סרדיס, פילדלפיה ולאודיקיה. כל אחת מהערים הללו ישבה לאורך דרך דואר

רומית מתוירת. האסיפות היו במרחק הליכה של יום עד שלושה ימים בלבד. זה אומר שהמסר יכול לעבור במהירות - אסיפה לאסיפה, קול לקול.

ישוע בחר את האסיפות הללו בכוונה. כל אחד מהם שיקף תנאים רוחניים שונים – חוזקות, חולשות ואתגרים שונים. אך יחד, הם מייצגים את גופו השלם של המשיח, בכל הדורות.

זו הייתה תחילתו של המסר האחרון של ייִהוה לעמו – קריאה לשוב, להחזיק מעמד, לחזור בתשובה ולהתכונן. וזה התחיל בכתיבת חזון כל כך חזק שהוא עדיין מדבר אלינו היום.

הבה נקרא כעת את ההתגלות א:יב, שם חזונו של יוחנן הופך חזונו וסמלי:

התגלות א' 12 – שבעת המנורות (מנורות)

חזון (התגלות) א:12

"ואפן לראות את הקול המדבר עמי. ואחרי שהסתובבתי, ראיתי שבעה מנורות זהב,"

זה הרגע שבו יוחנן פונה אל הקול שקרא לו. ומה הוא רואה? **שבעה מנורות זהב**. בעברית, המילה הזו היא "מנורות" – צורת הרבים של "מנורה", שהיא שם עצם בלשון נקבה.

הפרט הזה חשוב. החנוכייה היא לא רק קישוט. זהו סמל עמוק וקדוש בכתבי הקודש – כל הדרך חזרה למשכן ולבית המקדש. וכאן בספר ההתגלות, הוא הופך לדימוי מפתח להבנת גופו של המשיח.

שבע המנורות הללו מייצגות את **שבעת האסיפות** – נראה זאת בבירור בפסוק כ'. אך יותר מכך, הם מייצגים את האור שיִהוה הציב בעולם באמצעות עמו. ישוע עצמו אמר **במתיתו (מתי) ה' 14-16:**

"אתה אור העולם... כך יאיר אורכם לעיני בני האדם, כדי שיראו את מעשיכם הטובים ויהללו את אביכם שבשמים."

עכשיו חישבו על זה: כשם שיש **שבע מנורות**, יש **שבע יבשות**, והצאן **האבוד של בית ישראל** מפוזר על פני כולן. האור לא נועד להישאר במקום אחד – הוא נועד להגיע לגויים. המנורה נותנת אור, והקהילות נועדו להאיר בחושך.

לאורך ספר ההתגלות, תמצאו שמבנה המנורה הזה חוזר על עצמו שוב ושוב – באופן סמלי, נבואי, אפילו בפריסת הפרקים. נעמיק בזה כשנתחיל בפרק ב', אבל לעת עתה, זכרו זאת: **ישוע מתהלך בין המנורות**. הוא נמצא בקרב עמו, ונוכחותו נותנת להם את האש שלהם.

יוחנן לא רק שמע קול – הוא הסתובב וראה את האור. והאור הזה זרח מבעד לשבע החנוכיות הללו – הקהילות, הגואלים, הנקראים.

ההתגלות א' 13-14 – בנו של חם בין המנורות

הבה נמשיך עם ההתגלות א:יג-יד – שם יוחנן מסתובב ורואה משהו מפואר:

חזון (התגלות) א:13-14

"ובתוך שבע המנורות אחד כבן אדם, לבוש גלימה עד לרגליו וחגור סביב החזה בסרט זהב. וראשו ושערו לבנים כצמר לבן, כשלג, ועיניו כלהבת אש".

יוחנן רואה את **ישוע**, בן אדם, עומד ממש במרכז שבע המנורות. בחשיבה העברית, זהו הירק, הפיר המרכזי של המנורה. זה החלק שנותן תמיכה ואיזון לענפים. זה מי שישוע הוא עבור האסיפה: **המרכז**, נותן האור, זה שמחזיק את הכל ביחד.

ותסתכלו על המראה שלו. הוא לא בא בחולשה – הוא לבוש **בבגדי כהונה**, גלימה עד לרגליו וסרט זהב על חזהו. זה מזכיר לנו את החיזיון **בדניאל י'**, שבו השליח מופיע בתפארת ובהדר. יש האומרים שגלימה זו עשויה לשקף **טלית**, טלית יהודית, המראה את הקשר העמוק של ישוע לתורה, לעמו ולתפקידו **כמפגיע וכמלך**.

ואז מתאר יוחנן את שעריו – **לבן כצמר, כשלג**. זה לא רק דימוי פואטי – הוא נטוע **בדניאל ז'**, שבו עתיק היומין מתלבש בתהילה. זוהי תמונה של **נצח, של חוכמה וטוהר אלוהיים**. ישוע אינו עוד העבד הסובל – הוא מתגלה כעת כאחד **הנצחיים**, מלא הוד.

ועיניו – כמו **להבות אש**. זו לא רק שפה פואטית. אש בכתבי הקודש פירושה **משפט, זיכרון ואמת**. עיניו רואות הכול. הם חודרים דרך שקר. הם בוערים בכעס צודק, לא כלפי האבודים, אלא כלפי החטא – אפילו בתוך עמו שלו.

נראה את האש הזו שוב בפרקים ב' ו-ג', שבהם ישוע קורא לאסיפות לחזור בתשובה. העיניים שלו לא מפספסות פשרה. אבל הם גם לא מתגעגעים לנאמנות. הוא רואה הכול – בבהירות, בשלמות ובאהבה קדושה.

הרגע הזה בספר ההתגלות מצייר דיוקן מלא של המשיח שלנו. הוא **מרכז האמונה שלנו, הכהן הגדול שלנו, השופט הבא שלנו, והאור בחושך שלנו**.

ועכשיו, הוא מתהלך בין דוכני התאורה.

ההתגלות א' 15-16 – רגליו כנחושת ממורקת, פניו כשמש

כעת אנו מגיעים לחלק עוצר נשימה של החזון – **ההתגלות א': 15 ו-16**. יוחנן ממשיך לתאר את ישוע בכבודו השמימי:

חזון (התגלות) א: 15

"ורגליו כנחושת ממורקת, כמזוקק בכבשן, וקולו כקול מים רבים."

חזון (התגלות) א: 16

"ובידו הימנית החזיק שבעה כוכבים, ומפיו יצאה חרב פיפיות חדה, ופניו כשמש זורחת בעוצמתה".

בואו ניקח את זה לאט.

ראשית, יוחנן רואה את **רגליו של ישוע – כמו נחושת ממורקת**, זוהרות כאילו זה עתה נשלפו מהכבשן. בכתבי הקודש, נחושת היא לעתים קרובות סמל ל**משפט**, אך כאן, פלזי מזוקק מדבר גם על **חוזק וטוהר**. רגליו מוצקות, בלתי ניתנות לערעור – עומדות איתן בצדק. הם מתהלכים בקדושה, ואיש אינו יכול להתנגד לו או להזיז אותו. הוא לא מוגבל לזמן או למקום – **הוא נוכח בכל מקום**, מושל מהשמיים אך מתהלך בקרב עמו.

ואז בא קולו – **כמו קול מים רבים**. האם אי פעם עמדתם ליד מפל עוצמתית? הוא שואג. זה ממלא את האוויר. אי אפשר להתעלם מזה. זה הקול שיוחנן שמע. לא לחישה, לא מילה רכה – אלא קולו של **מלך הבריאה כולה** – קול של פיקוד, סמכות ועוצמה.

לאחר מכן, אנו רואים **שבעה כוכבים בידו הימנית**. מאוחר יותר בפסוק 20, אנו לומדים שהכוכבים הללו מייצגים את **השליחים או המלאכים של שבע האספות**. ישוע אווז בהם בידו הימנית – יד הכוח, יד ההגנה, יד הסמכות. זה אומר לנו שהוא בשליטה מלאה. הוא שומר ומכוון את עמו. שום דבר לא חומק מידו.

ואז יוצאת מפיו **חרב פיפיות חדה**. זה לא להב מילולי – זה **דבר אלוהים**. כפי שנאמר **בעברים ד' 12**, הדבר חי, **פעיל וחד יותר מכל חרב פיפיות**. הוא חודר דרך הנשמה. הוא מבחין במחשבות. הוא שופט את המניעים. ובאפסים ו' 17, שאול מכנה את דבר אלוהים **חרב הרוח**. ישוע לא שולט באלים – הוא **שולט באמת**. דבריו חותכים את השקרים, חושפים את החטא ומביאים ריפוי כאשר אנו מקבלים אותם.

ואז יוחנן מביט בפניו – וזה כמו השמש הזורחת במלוא עוצמתה. זו לא רק בהירות – זו תהילה. זה הוד. זוהי נוכחותו של ייִהוה המתגלה באמצעות הבן. בדיוק כפי שמש נאלץ לכסות את פניו לאחר שנפגש עם ייִהוה, כך יוחנן רואה כעת את אותו כבוד זורח בפניו של ישוע. וזה משאיר אותו ביראת קודש.

זה לא ישוע שהעולם ראה פעם – מוכה, חבול, תלוי על עץ. זהו המלך שקם לתחייה, בוער באור, עומד במשפט ומחזיק את עמו בידיו.

ואהוב, הוא לא השתנה. הוא עדיין מתהלך בין דוכני המנורות שלו. הוא עדיין מדבר בעוצמה. הוא עדיין שולט בדברו. ופניו עדיין מאירות בתפארת האב.

ההתגלות א' 17-18 – אל תירא, אני החי

בואו נקרא את ההתגלות א' 17-18, שם חזון ישוע הופך לאישי מאוד עבור יוחנן:

חזון (התגלות) א:17

"ויהי כאשר ראיתיו, נפלתי לרגליו כמת, וישם את ידו הימנית עלי ויאמר, 'אל תירא, אני הראשון והאחרון'."

חזון (התגלות) א:18

"והחי. ואני מתתי, והנה, אני חי לנצח נצחים. אנונימי. ויש לי מפתחות שאול ושל מוות'."

כאשר יוחנן רואה את ישוע במלוא הדרו, זה יותר מדי בשבילו לעמוד – הוא נופל לרגליו כמת. זה אותו אדם שנשען פעם על חזהו של ישוע במהלך הסעודה האחרונה. אך כעת, פנים אל פנים מול המלך המהולל, הוא מתמוטט תחת כובד ההוד האלוהי.

ובכל זאת – ישוע עושה משהו יפה. הוא מושיט יד ונוגע בו בידו הימנית, יד הסמכות והרחמים. והוא אומר: "אל תירא."

זה אותו קול שהרגיע את הים. אותו קול שהקים את המתים. כעת הוא מדבר שלום אל לבו הרועד של יוחנן: "אני הראשון והאחרון". האלף והטאו. האחד הנצחי.

ואז הוא אומר:

"אני החי. הייתי מת – ותראה! אני חי לנצח נצחים."

זה לב התקווה שלנו. ישוע ניצח את המוות – לא באופן סמלי, אלא באופן מילולי. הוא נכנס לקבר. הוא טעם את טעם המוות. ואז הוא קם לתחייה – לנצח. לעולם לא למות שוב.

והוא מוסיף:

"אני מחזיק במפתחות של שאול ומוות."

זה חשוב. לאחר מותו, ישוע ירד אל שאול, ממלכת המתים – בדיוק כפי שכתוב באפסים ד' 9. שם, הוא לקח את המפתחות – את הסמכות – מהשטן, שבעבר החזיק בשלטון על הקבר.

לפני ניצחונו של ישוע, אפילו הצדיקים הוחזקו בשבי השאול. אך כאשר הוא קם, הוא שחרר את השבויים, שבר את אחיזת המוות והכריז: "זה נגמל".

זו הסיבה שהראשונה ליוחנן ח:3 אומרת:

"למטרה זו התגלה בן האלוהים: להשמיד את מעשי השטן".

ישוע הפשיט את השטן **מהדונאמי** שלו – כוחו הגולמי והבלתי מוגבל – וכעת השטן פועל רק תחת סמכות מוגבלת. הוא יכול לעשות רק מה שיֵהווה מרשה, ותו לא. כפי שמבטיח **הראשונה אל הקורинתים י' 13**:

"אלוהים נאמן הוא... הוא לא ירשה לך להישפט מעבר למה שאתה יכול."

אז מה כל זה אומר עבורנו?

זה אומר **שאנחנו לא צריכים לפחד**. לא של מוות. לא של משפטים. לא של האויב. ישוע מחזיק במפתחות. הוא חי. הוא שולט. והוא מתהלך בינינו עם עיניים כמו אש וקול כמו מים שוצפים – אבל גם עם יד שמרימה אותנו כשאנחנו נופלים.

ישוע הוא לא רק השופט שלנו – **הוא המנחם שלנו**. הוא החי. הראשון. האחרון. והוא אומר לכם עכשיו – **אל תפחדו**.

ההתגלות א' 19 – עבר, הווה ומה שעתיד לבוא

הבה נקרא כעת את **ההתגלות א' 19**, שם ישוע נותן ליוחנן הוראה ברורה – כזו שנותנת מבנה לספר כולו:

חזון (התגלות) א:19

"לכן כתבו את אשר ראיתם, גם את אשר עכשיו וגם את אשר יהיה לאחר מכן:"

פסוק זה הוא מפתח הפותח את כל ספר ההתגלות. ישוע אומר ליוחנן לכתוב שלושה דברים:

ראשית, **"מה שראיתם"** – זה החזון שעברנו זה עתה בפרק 1. יוחנן ראה את ישוע בכבודו: עיניים כאש, קול כמים רבים, חרב דברו, פניו מאירות כשמש. זה **היסוד** – הגילוי של **מיהו ישוע באמת עכשיו** במלואו.

לאחר מכן, **"מה שיש עכשיו"** – הכוונה **לעידן הנוכחי**, שהחל בימי יוחנן ונמשך גם היום. זה כולל את מצב האספות, החזקות והכישלונות שלהן, הפשרות והנאמנות שלהן – בדיוק מה שנראה בפרקים 2 ו-3.

ואז בא **"מה שיהיה אחרי אלה"** – העתיד. זה מדבר על **תקופת הצרה הגדולה**, המשפטים, עלייתן ונפילתן של אומות, שובו של המשיח, שלטון אלף השנים, ולבסוף השמיים החדשים והארץ החדשה. כל זה נפרש ב**פרק 4 עד פרק 22**.

לכן בפסוק אחד זה, ישוע נותן לנו מפה פשוטה אך רבת עוצמה של ההתגלות:

- **פרק א** – מה ראיתם: חזון ישוע.
- **פרקים ב-ג** – מה שיש עכשיו: מצב האסיפות
- **פרקים ד'-כ"ב** – מה יתרחש לאחר מכן: אירועי אחרית הימים.

יֵהווה לא משאיר אותנו מבלבלים – הוא נותן פקודה. הוא פורש את העבר, ההווה והעתיד, הכל דרך עיניו של משרת נאמן. והוא עדיין מדבר באמצעות המסר הזה היום.

התגלות א' 20 – סוד הכוכבים והמנורות

בואו נסיים את פרק א' ב**התגלות א' 20**, שם ישוע עצמו מסביר את המסתורין מאחורי החזון:

חזון (התגלות) א:20

"סוד שבעת הכוכבים אשר ראית בידי הימנית ושבעת מנורות הבה: שבעת הכוכבים שליחי שבע האסיפות ושבעת המנורות אשר ראית שבעה עצרות."

כעת ישוע חושף את המשמעות מאחורי מה שיוחנן ראה: **שבעה כוכבים ושבעה מנורות**. זו אחת הפעמים הבודדות בספר ההתגלות שבהן ניתן לנו הסבר ישיר – והוא עשיר במשמעות.

שבעת הכוכבים, המוחזקים בידו הימנית של ישוע, מתוארים כ"שליחים" – בתרגומים מסוימים נאמר מלאכים. המילה היוונית כאן, **angelos**, יכולה להיות גם ישות שמימית וגם שליח אנושי. אז מי הם השליחים האלה?

הם יכלו להיות **המשגיחים הרוחניים** – שומרות מלאכיות המוצבות בכל אסיפה. או שהם יכולים להיות **המנהיגים האנושיים**, הזקנים שהעבירו מסרים, לימדו והשגיחו על העדר. בראשית חייו של בית הכנסת, הקול המוביל – זה שקרא את המגילות והדריך את הקהילה – נקרא לעתים קרובות "שליח הקהילה".

אבל זה לא יכול להיות או א. זה יכול להיות גם וגם. בדיוק כפי שראינו בספר **ההתגלות י"ב: 4 וב י"ב: 9**, כוכבים יכולים לסמל מלאכים. הוא אומר שזנב הדרקון "משך שליש מהכוכבים" והשליך אותם לאדמה – ואז הוא מקשר את זה ישירות ל**שטן ולשליחיו שנפלו**. לכן כוכבים מדברים לעתים קרובות על ישויות רוחניות – בין אם הן נאמנות ובין אם נפלו.

כאן, שבעת הכוכבים הללו **מוחזקים בידו הימנית של ישוע**. פירוש הדבר הוא **שהם נמצאים תחת סמכותו והגנתו** – מוקצים על ידו, נבחרים ומכוונים אותו. בין אם הם שמימיים או ארציים, שליחים אלה הם **ערוצים חיוניים** של דבר ייחודי לעמו.

ושבעת **המנורות** – אלה הן **שבע האסיפות האלה**. הם זוהרים בגלל הלהבה שישוע נותן להם. והוא מתהלך ביניהם – **לא רחוק, אלא נוכח**. הוא מטפל בהם כמו שהכהן מטפל במנורה בבית המקדש, גוזם את הפתילות, שופך פנימה שמן טרי, שומר על הלהבה בחיים.

אם כן, פסוק זה מזכיר לנו שהקהל אינו לבד. **ישוע מתהלך בקרב עמו**, ושליחיו – הרוחניים והפיזיים – נמצאים בידו. האור שאנו נושאים אינו שלנו. זה בא ממנו. והוא משגיח עליו מקרוב.

האל"ף-בית העברית המקודדת בהתגלות – מבוא

שלום חברים יקרים,

ספר ההתגלות אינו רק נבואה – הוא יצירת מופת שנארגת יחד על ידי רוח אלוהים. ומה שרבים לא מבינים הוא שהמבנה של הספר הזה מתיישב עם 22 האותיות של האל"ף בית העברי.

כל אות עברית נושאת משמעות עמוקה – סמל, מספר ומסר. זה לא במקרה. ספר ההתגלות כולו עוקב אחר זרם המכתבים הללו, כמו חוט אלוהי מתחילתו ועד סופו. לא מדובר רק בפרקים ובפסוקים – מדובר בהתגלות באמצעות הבנה עברית.

נתחיל בפרק א', שמתיישב עם אל"ף, האות הראשונה. אלף פירושו "ראש" – סמל ה**בורא**, המלך, מנהיג ה**קורבנות**. במחשבה חז"לית, אל"ף מייצגת את האחד הנצחי, את הכל יכול.

זה בדיוק מה שאנו רואים בספר ההתגלות פרק א'. ישוע מכריז:
"אני האל"ף והטאו, ההתחלה והסוף" (ההתגלות א:8, TS2009). ושוב בפסוק 18:
"אני חי לנצח נצחים. אנונימי. ויש לי מפתחות שאול ושל מוות".

יוחנן, שקיבל את ההתגלות הזו, היה יהודי. הוא ראה את ישוע דרך עיניים עבריות. זו הסיבה לכך שספר ההתגלות נושא את הטעם של המחשבה, הדימויים והמבנה היהודי – עד לאלפבית העברי.

אלף מדברת גם על הפר המיועד להקרבה, ומפנה אותנו ליום הכיפורים, שבו הוקרב פר בהר הזיתים. אין זה צירוף מקרים שישוע נצלב, עלה ויחזור למקום זה ממש. לכך מתכוון פסוק 7 כשהוא אומר, "הנה הוא בא עם העננים, וכל עין תראה אותו – גם אלה שדקרו אותו".

אם כן, אלף היא יותר ממכתב – היא הצהרה. הוא מסמן את ישוע כראש, כמלך, כמי שהיה, מי שהיה, ומי שעתיד לבוא. ההתגלות פרק א' פותח את הדלת להמשך המסע, וכל פרק נפרש במשמעות של אות עברית – וחושף את היופי, הסדר והמטרה של תוכניתו הגדולה של אלוהים.

ד"ר אמיר נתנאל (עטיה)